

Bo, Torah, January 28, 2023

Exodus 10:1-11:3

(1) Then יהוה said to Moses, “Go to Pharaoh. For I have hardened his heart and the hearts of his courtiers, in order that I may display these My signs among them, (2) and that you may recount in the hearing of your child and of your child’s child how I made a mockery of the Egyptians and how I displayed My signs among them—in order that you may know that I am (3) ”. יהוה. So Moses and Aaron went to Pharaoh and said to him, “Thus says יהוה, the God of the Hebrews, ‘How long will you refuse to humble yourself before Me? Let My people go that they may worship Me. (4) For if you refuse to let My people go, tomorrow I will bring locusts on your territory. (5) They shall cover the surface of the land, so that no one will be able to see the land.

שמות י"א-י"א:ג'

(א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בֹּא
אֶל-פַּרְעֹה כִּי-אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת-לִבּוֹ
וְאֶת-לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׂתִי אֶתְתִּי
אֵלָה בְּקִרְבּוֹ: (ב) וְלְמַעַן תִּסְפָּר
בְּאָזְנֵי בְנֶךָ וּבֶן-בְנֶךָ אֵת אֲשֶׁר
הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת-אֶתְתִּי
אֲשֶׁר-שִׁמְתִּי בָּם וַיִּדְעֻתֶם כִּי-אֲנִי
יְהוָה: (ג) וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
אֶל-פַּרְעֹה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה-אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים עַד-מָתַי
מֵאַנְתָּ לְעַנֹּת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי
וַיַּעֲבֹדְנִי: (ד) כִּי אִם-מָאֵן אַתָּה
לְשַׁלַּח אֶת-עַמִּי הַנְּנִי מִבְּיַד מַחֲרָ
אֲרָבָה בְּגִבְלֹךָ: (ה) וְכִסָּה אֶת-עֵינַי
הָאָרֶץ וְלֹא יוּכַל לִרְאֹת אֶת-הָאָרֶץ
וְאָכַל | אֶת-יֵתֶר הַפְּלִטָה הַנִּשְׁאַרְתָּ
לָכֶם מִן-הַבָּרָד וְאָכַל אֶת-כָּל-הָעֵץ

They shall devour the surviving remnant that was left to you after the hail; and they shall eat away all your trees that grow in the field. (6) Moreover, they shall fill your palaces and the houses of all your courtiers and of all the Egyptians— something that neither your fathers nor fathers' fathers have seen from the day they appeared on earth to this day.” With that he turned and left Pharaoh’s presence. (7) Pharaoh’s courtiers said to him, “How long shall this one be a snare to us? Let a delegation go to worship their God יהוה ! Are you not yet aware that Egypt is lost?” (8) So Moses and Aaron were brought back to Pharaoh and he said to them, “Go, worship your God יהוה ! Who are the ones to go?” (9) Moses replied, “We will all go—regardless of social station—we will go with our sons and daughters, our flocks and herds; for we must observe יהוה’s festival.” (10) But he said to them, “ יהוה be

הַצִּמְחָה לָכֶם מִן־הַשֶּׁדֶה: (ו) וּמִלֵּאֵי
בְּתֵיךָ וּבְתֵי כָל־עַבְדֶּיךָ וּבְתֵי
כָל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבֹתֶיךָ
וְאֲבוֹת אֲבֹתֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתָם
עַל־הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפֶן
וַיֵּצֵא מֵעִם פַּרְעֹה: (ז) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי
פַּרְעֹה אֵלָיו עַד־מָתַי יִהְיֶה זֶה לָנוּ
לְמוֹקֵשׁ שְׁלַח אֶת־הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבֹדוּ
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הַטֶּרֶם תֵּדַע כִּי
אֲבָדָה מִצְרַיִם: (ח) וַיּוֹשֵׁב
אֶת־מִשְׁשֶׁה וְאֶת־אֶהֱרֹן אֶל־פַּרְעֹה
וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם לָכוּ עַבְדוּ אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם מִי וּמִי הֵהֱלָכִים: (ט)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּנַעֲרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ גִלְדֵי
בָּבִינֵינוּ וּבְבָנוֹתֵנוּ בְּצֹאֲנֵנוּ וּבְבָקָרֵנוּ
גִלְדֵי כִי תַגִּי־הוּהוּ לָנוּ: (י) וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם יְהִי כֵן יְהוָה עִמָּכֶם כַּאֲשֶׁר
אָשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־טַפְּכֶם רְאוּ כִי
רָעָה נִגַּד פְּנִיכֶם: (יא) לֹא כֵן
לָכוּ־נָא הַגְּבָרִים וְעַבְדוּ אֶת־יְהוָה
כִּי אַתָּה אַתָּם מִבְּקָשִׁים וַיַּגִּרֶשׁ

with you—the same as I mean to let your dependents go with you!

Clearly, you are bent on mischief.

(11) No! You gentlemen go and worship יהוה, since that is what you want.” And they were expelled from Pharaoh’s presence. (12) Then יהוה said to Moses, “Hold out your arm over the land of Egypt for the locusts, that they may come upon the land of Egypt and eat up all the grasses in the land, whatever the hail has left.” (13) So Moses held out his rod over the land of Egypt, and יהוה drove an east wind over the land all that day and all night; and when morning came, the east wind had brought the locusts. (14)

Locusts invaded all the land of Egypt and settled within all the territory of Egypt in a thick mass; never before had there been so many, nor will there ever be so many again. (15) They hid all the land from view, and the land was darkened; and they ate up all the

אַתֶּם מֵאֵת פְּנֵי פְרֹעֶה: {ס} (יב)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטֵּה יָדְךָ
עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאַרְבֶּה וַיַּעַל
עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּאכֵל
אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאָרֶץ אֵת כָּל־אֲשֶׁר
הַשָּׂאִיר הַבֶּרֶד: (יג) וַיִּט מֹשֶׁה
אֶת־מִטְּהוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיְהוּה
נֹהֵג רוּחַ־קָדִים בְּאֶרֶץ כָּל־הַיּוֹם
הַהוּא וְכָל־הַלֵּילָה הַבֶּקֶר הָיָה וְרוּחַ
הַקָּדִים נָשָׂא אֶת־הָאַרְבֶּה: (יד) וַיַּעַל
הָאַרְבֶּה עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּנַּח
בְּכָל גְבוּל מִצְרַיִם כַּבֵּד מְאֹד לְפָנָיו
לֹא־הָיָה כֵּן אַרְבֶּה כִּמֶּהוּ וְאַחֲרָיו
לֹא יִהְיֶה־כֵּן: (טו) וַיִּכַּס אֶת־עֵינָיו
כָּל־הָאָרֶץ וַתַּחֲשֹׁךְ הָאָרֶץ וַיֹּאכֵל
אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאָרֶץ וְאֵת כָּל־פְּרִי
הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבֶּרֶד וְלֹא־נֹתַר
כָּל־יֵרֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: (טז) וַיִּמְהַר
פְּרֹעֶה לְקָרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
וַיֹּאמֶר חָטַאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם

grasses of the field and all the fruit of the trees which the hail had left, so that nothing green was left, of tree or grass of the field, in all the land of Egypt. (16) Pharaoh hurriedly summoned Moses and Aaron and said, “I stand guilty before your God יהוה and before you. (17) Forgive my offense just this once, and plead with your God יהוה that this death but be removed from me.” (18) So he left Pharaoh’s presence and pleaded with יהוה. (19) יהוה caused a shift to a very strong west wind, which lifted the locusts and hurled them into the Sea of Reeds; not a single locust remained in all the territory of Egypt. (20) But יהוה stiffened Pharaoh’s heart, and he would not let the Israelites go. (21) Then יהוה said to Moses, “Hold out your arm toward the sky that there may be darkness upon the land of Egypt, a darkness that can be touched.” (22) Moses held out his arm toward the sky and thick

וְלָכֶם: (יז) וְעַתָּה שָׂא נָא חַטָּאתִי
אֶף הַפֶּעַם וְהִעַתְּתִירוּ לִיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וַיִּסַּר מֵעָלַי רַק אֶת־הַמּוֹת
הַזֶּה: (יח) וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרָעֹה וַיַּעֲתַר
אֶל־יְהוָה: (יט) וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה רוּחַ־יָם
חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת־הָאֲרָבָה
וַיִּתְקַעֶהוּ יָמָה סוּף לֹא נִשְׁאַר
אֲרָבָה אֶחָד בְּכָל גְּבוּל מִצְרָיִם: (כ)
וַיַּחֲזֶק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעֹה וְלֹא
שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: {פ} (כא)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטְהַר יָדְךָ
עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֲשָׁךְ עַל־אֶרֶץ
מִצְרָיִם וַיִּמַּשׁ חֲשָׁךְ: (כב) וַיִּט מֹשֶׁה
אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי
חֲשָׁךְ־אֲפֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם
שָׁשֶׁת יָמִים: (כג) לֹא־רָאוּ אִישׁ
אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחַתָּיו
שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְלֹכַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם: (כד) וַיִּקְרָא
פְּרָעֹה אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לָכוּ עַבְדְּךָ
אֶת־יְהוָה רַק צֹאנֶיךָ וּבְקָרְכֶם יֵצֵג

darkness descended upon all the land of Egypt for three days. (23) People could not see one another, and for three days no one could move about; but all the Israelites enjoyed light in their dwellings. (24) Pharaoh then summoned Moses and said, “Go, worship יהוה ! Only your flocks and your herds shall be left behind; even your dependents may go with you.” (25) But Moses said, “You yourself must provide us with sacrifices and burnt offerings to offer up to our God (26) ; יהוה our own livestock, too, shall go along with us—not a hoof shall remain behind: for we must select from it for the worship of our God יהוה; and we shall not know with what we are to worship יהוה until we arrive there.” (27) But יהוה stiffened Pharaoh’s heart and he would not agree to let them go. (28) Pharaoh said to him, “Be gone from me! Take care not to see me again, for the moment you look upon my face

גַּם-טַפְּכֶם יֵלֶךְ עִמָּכֶם: (כה) וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה גַם-אֶתָּה תִתֵּן בְּיַדְנוּ זְבָחִים
וְעֹלֹת וְעָשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ: (כו)
וְגַם-מִקְלָנוּ יֵלֶךְ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂא
פְרֹסָה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לְעֶבֶד
אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֲנַחְנוּ לֹא-נֵדַע
מָה-נִּעְבֹּד אֶת-יְהוָה עַד-בֹּאֵנוּ
שָׁמָּה: (כז) וַיַּחֲזֵק יְהוָה אֶת-לֵב
פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם: (כח)
וַיֹּאמְרוּ לוֹ פַּרְעֹה לָךְ מֵעַלֵּי הַשֶּׁמֶר
לָךְ אֶל-תֹּסֵף רְאוֹת פָּנָי כִּי בַיּוֹם
רִאֲתָךְ פָּנָי תָּמוּת: (כט) וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה כֵּן דַּבַּרְתָּ לֹא-אֶסָּף עוֹד
רְאוֹת פָּנָיִךְ: {פ} (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל-מֹשֶׁה עוֹד נִגַּע אֶחָד אָבִיא
עַל-פַּרְעֹה וְעַל-מִצְרַיִם אֲחֵרֵי-כֵן
יִשְׁלַח אֶתְכֶם מִזֶּה כְּשִׁלְחוֹ כָּלֵה
גֵרֶשׁ יִגְרֹשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה: (ב)
דַּבְּרָנָא בְּאֲזַנֵּי הָעָם וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ |
מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רְעוּתָהּ
כְּלֵי-כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב: (ג) וַיִּתֵּן יְהוָה

you shall die.” (29) And Moses replied, “You have spoken rightly. I shall not see your face again!” (1) And יהוה said to Moses, “I will bring but one more plague upon Pharaoh and upon Egypt; after that he shall let you go from here; indeed, when he lets you go, he will drive you out of here one and all. (2) Tell the people to borrow, each man from his neighbor and each woman from hers, objects of silver and gold.” (3) יהוה disposed the Egyptians favorably toward the people. Moreover, Moses himself was much esteemed in the land of Egypt, among Pharaoh’s courtiers and among the people.

אֶת־חַן הָעַם בְּעֵינַי מִצָּרִים גַּם |
הָאִישׁ מִנְּשָׂה גָדוֹל מְאֹד בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם בְּעֵינַי עַבְדֵי־פַרְעֹה וּבְעֵינַי
הָעַם: {ס}